Pohádkovar

Martínek a nádraží vzhůru nohama

Pohádka pro Martínka

KAPITOLA PRVNÍ

Nádraží na koberci

Martínek sunul Brejlovce po dřevěných kolejích a houkal tak důkladně, až kocour Mourek zvedl jedno ucho. Na koberci doma v Přelouči už čekal Elefant, jeho druhý nejoblíbenější vláček. Babička Evička seděla u stavebnice a podávala Martínkovi kostky. „Tady bude nádraží, kam se vejdou oba!“ oznámil Martínek a připojil poslední zatáčku.

Mourek položil tlapku právě tam, kde mělo stát nástupiště, a tvářil se jako ředitel všech koberců. Martínek před něj postavil prázdnou krabici. „Pro pana přednostu zvláštní kancelář,“ řekl a kocour do ní okamžitě vlezl. Babička se zasmála: „Takového přednostu by měl strejda Honza na dráze určitě rád, ten by chtěl výplatu v klubíčkách.“

Vedle kolejí ležel rohlík s máslem na talířku a Martínek si kousek ukousl. Potom vytáhl ze stavebnice červenou stříšku, pod kterou se nevešla ani jedna lokomotiva. „Potřebujeme pořádnou střechu," rozhodl a položil ji babičce na dlaň. Stříška se zavrtěla, jako by ji v té dlani něco lechtalo, a zpod okraje vykouklo zlaté světélko.

Vtom se koberec proměnil v rozlehlou zahradu s hračkovou železnicí a vláčky vyrostly tak, že měl Martínek jejich okénka před očima. Babička Evička stála vedle něj mezi velikými sedmikráskami. Mourek zatím zůstal doma v krabici. Brejlovec zamrkal předními okny a Elefant si protáhl dveře s tichým zívnutím. „Konečně si mohu narovnat kola," prohlásil Brejlovec a spokojeně zahoukal.

Martínek vyběhl po měkké zahradní pěšince k prázdnému nástupišti a zamával oběma vlakům. „Uděláme vám společné nádraží, ale ta střecha je zatím mrňavá!" zavolal a ukázal, co babička nese. Na konci nástupiště se ze žluté kostky rozvinul nízký jeřáb s modrou pákou. Místo háku měl zlatou stuhu a na špičce ramene velikou bambuli.

„Já stavím, ale mám jedno kouzelné pravidlo," ozval se jeřáb a sklonil bambuli až k zemi. „Všechno, co přenesu, cestou obrátím vzhůru nohama." Martínek zkusil otočit prázdné dlaně a rozesmál se. „Tak to bude veselé nádraží," řekl, zatímco babička dodala: „Hlavně ať nám nestojí na komíně!"

KAPITOLA DRUHÁ

Střecha jako mísa

Martínek si prohlédl stavební kostky složené vedle jeřábu a vybral čtyři veliké žluté sloupky. Každý vypadal nahoře i dole stejně jako tlustý kousek rohlíku bez špiček. „Těm obracení vadit nebude," řekl a pohladil nejbližší sloupek. Babička na něj navlékla zlatou stuhu a Martínek zatáhl za modrou páku, která měkce zapraskala jako sušenka.

Sloupek se ve vzduchu převrátil a dosedl na nástupiště přesně tam, kam Martínek ukázal. „Šup, a máš čepici!" zvolal jeřáb, přestože sloupek žádnou čepici neměl. Martínek se rozesmál a hned to zkusil také. Za chvíli stály všechny čtyři sloupky v řadě a Brejlovec jim nadšeně zahoukal, až se sedmikráskám roztřásly lístky.

Elefant otevřel svoje červené dveře a z nich se vysunul dlouhý vůz plný barevných dílků. „Stavebnice pro veliké plány," oznámil a hrdě zablikal světly. Martínek odtud přinesl kulaté nádražní hodiny a pověsil je na sloupek. Ručičky se okamžitě otočily k sobě, jako by se chtěly obejmout, a babička jim prstem udělala místo.

Zbývala střecha, stále malinká v babiččině dlani, a Martínek se k ní naklonil. „Prosím, pro oba vlaky," pošeptal červenému okraji. Stříška se roztáhla do šířky i do délky, až byla větší než stůl u nich doma. Měla zaoblené okraje a zespodu zlaté hvězdičky, které se leskly jako drobečky slunce.

Martínek oběhl sloupky po pěšince a ukázal jeřábu, kam střecha patří. Babička přehodila zlatou stuhu přes její prostředek a Martínek zatáhl za páku. „Šup, a máš čepici!" zavolal jeřáb a střecha se ve vzduchu překulila. Na sloupky dosedla vzhůru nohama, takže místo střechy mělo nádraží obrovskou červenou mísu.

Chvilku se nikdo ani neozval a Martínek koukal na hvězdičky, které teď svítily do nebe. Potom Elefant povídá: „To je pro mě talíř na svačinu?" Brejlovec se zamyslel, jestli by se tam vešel rohlík dlouhý jako celý vagón. „Ale máslo bychom museli vozit na kolečkách," dodala babička a Martínek se smál, až si sedl do trávy.

KAPITOLA TŘETÍ

Ještě jednou obrátit

Martínek vstal, oprášil si kalhoty a zkusil se pod střechou posadit na lavičku z kostek. Zlaté hvězdičky odtamtud vůbec neviděl, zato mu červený okraj zakrýval hodiny. „Takhle by cestující koukali do talíře místo na vlaky," řekl. Natáhl se k babičce a ukázal jí místo vedle sebe, odkud bylo vidět jen Brejlovcovo podivně useknuté čelo.

„Mohl bych jezdit s hlavou níž," navrhl Brejlovec a sklopil oči, jak nejvíc dokázal. „Já mám dvě patra, to by se mi špatně skládalo," namítl Elefant. Martínek zavrtěl hlavou a pohladil Brejlovce po červeném boku. „Vy zůstanete takhle, protože takhle vás mám rád, jen tu střechu potřebujeme otočit zpátky."

Babička zvedla z trávy prázdnou stavební krabici a obrátila ji dnem vzhůru, aby si na ni mohla sednout. Martínek se na krabici zadíval a potom pomalu otočil svoje dlaně. Jednou, podruhé, a dlaně měl zase obrácené vzhůru. „Já už to mám!“ vykřikl tak vesele, že jeřábí bambule poskočila a plácla do jeřábova ramene.

„Jeřábe, ty všechno obracíš při každém přenášení?“ zeptal se Martínek a oběhl lavičku. „Při každém, i kdybych přenášel knedlík,“ odpověděl jeřáb a důležitě napřímil rameno. Martínek ukázal na obrácenou střechu: „Tak ji zvedni ještě jednou a zase ji polož sem!“ Babička roztáhla zlatou stuhu a usmála se na něj přes její třpytivý oblouk.

Martínek sevřel modrou páku a táhl, dokud se červená mísa nezvedla ze sloupků. Střecha zůstala chviličku nakloněná bokem a všichni pod ní viděli nebe i zlaté hvězdičky najednou. Otočí se celá, nebo zůstane jako veliké ucho? „Ještě kousek!“ zavolal Martínek a posunul páku až k měkkému žlutému knoflíku.

„Šup, a máš čepici!“ zazpíval jeřáb a střecha se převrátila do správné polohy. Dosedla na sloupky, červená nahoře a hvězdičková dole, přesně jak si Martínek přál. Brejlovec zahoukal, Elefant otevřel všechny dveře a babička zatleskala nad hlavou. Martínek udělal tři vítězné poskoky a pak se uklonil tak hluboko, že mu kudrny zakryly oči.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Vyprávění pro Mourka

Pod novou střechu vjely oba vlaky a Martínek jim z nástupiště mával dlaní červenou od barvy z kostek. Brejlovec měl nad okénky zlatou hvězdu a Elefant hned tři, protože byl delší. „Jednou budu strojvedoucí," pověděl Martínek babičce. „A na tomhle nádraží bych zastavoval rád, i kdybych zrovna vezl jen prázdné krabice na kočky."

Elefant vysunul ze dveří malou lavičku a Martínek ji s babičkou přenesl pod hodiny. Posadili se a oba vlaky jim předvedly slavnostní houkání, jeden hluboké, druhý tenčí. Jeřáb se pokusil uklonit, ale bambule mu zase plácla rameno. „Ty si dáváš čepici sám!" zavolal Martínek a zamával mu oběma rukama.

Potom položil dlaň na žlutý sloupek a ucítil pod prsty známé dřevo. Zahrada se proměnila zpátky v koberec a vlaky byly zase jeho hračky. Babička Evička seděla vedle stavebnice a z krabice na ně vykukoval Mourek. Jen nádražní střecha zůstala větší než předtím a zespodu na ní zářily maličké zlaté hvězdičky.

„Mourku, my jsme postavili nádraží!“ oznámil Martínek a přistrčil krabici tak, aby kocour dobře viděl. „Nejdřív mělo místo střechy mísu, ale já jsem přišel na to, jak ji obrátit.“ Mourek natáhl tlapku a dotkl se žlutého sloupku. Martínek kývl: „Ano, můžeš ho zkontrolovat, ale ta střecha není miska na tvoje jídlo.“

Děda Pepa a strejda Honza právě přišli na návštěvu, když Martínek poslal Elefanta pod střechu nového nádraží. Hned jim ukázal hvězdičky a vlastníma rukama předvedl, jak se střecha převracela. „Strejdo Honzo, na dráze máte taky jeřáb, který všechno obrátí?“ zeptal se. „Takový ne, to bychom měli všechny lavičky nohama nahoru,“ odpověděl strejda a děda se rozesmál.

Martínek si vzal z talířku poslední kousek rohlíku s máslem a spokojeně si prohlédl oba vláčky. Babička ukázala na střechu: „A kdo nám na to přišel?“ „Já,“ řekl Martínek hrdě, „a postavili jsme ji spolu.“ Mourek mezitím strčil hlavu pod červený okraj a Martínek mu tiše pošeptal: „Šup, a máš čepici!“

Ať ti pod hvězdičkovou střechu přijíždí samá radost, Martínku.

Pohádka napsaná jen pro tebe

Pohádkovar

pohadkovar.cz